

Irena Vrkljan

PJESME, NEPJESME

IZGUBLJENA PJESMA

Nisu za nas
više ni riječi
ili šljunak otrovan katranom
ni ona zimogrozna smrt
iza noćnog ormarića
i knjige na njemu
one posljednje
osuđene
opljačkane
od virusa novog doba
tom modernom influencom
ne
za nas nisu više riječi
koje su nekad vrištale
lupale na ulaznim vratima
a mi ih često nismo čuli
jer smo postali slijepi
i gluhi
zaraženi nepoznatom bolešću
koja je sad uperila metalni revolver
i u naše pamćenje.

ŽELJE

Zatvori konačno kutiju
u kojoj živim
baci već jednom
na nju taj poklopac
koji je težak
kao od kamenog sarkofaga
ugasi svjetlo
ono titravo
i položi mrežu mraka
na tijelo
učini to već jednom
okani se okrutnosti i lijenosti
da malo pokreneš ruku
zamisli barem

da si provalnik ili ubojica
pokreni se
molim te.

PJESMA

Znam to više nije poezija
to više nisu metafore
ta njena zbilja
bez okusa je i mirisa
ne daruje više
snove mladosti ili ljubavi
ona se okreće
posve drugim stvarima
jednoj drugoj plastičnoj stvarnosti
i kao mala vrećica iz Konzuma
leti u svjetlost
užarenog sunca
te tamo
spaljena pjeva.

DEPRESIJA

Sjedeći na klupi u parku
vidim da noge leže na kostima
da sjedim na groblju
i da ni vrapci više ne lete
a trava je siva
uvenula
poput posljednje ruže
drveće se osušilo
a na deblima rastu lišaji
i neke crne bube
pužu po naslonu klupe
ulaze u rukave jakne
zaposjedaju cijelo tijelo
izmučeno
izgubljeno.

UDOVICA

Znam
stroj sam
za uništenje uspomena
i sušim ih dugo
poput biljaka
na prozorskoj dasci
opipavam ih nježno
činim to svakog dana
a kad su suhe
lomne i bezbojne
slažem ih pažljivo
kao već odavno
izblijedjele fotografije
u herbarij zaborava.

OTAC

Čučim na podu sobe
a na starom kauču
iznad mene
sjedi moj otac još bez sijede kose
i prekora me
kao nekad
zbog tog bezveznog čučanja
zbog bezglavog straha pred njim
njegovoj strogosti
njegovoj ljubavi
kad mi je znao čitati poeziju
i darovati knjige
u jednom djetinjstvu s vrtom
i mojom jurnjavom na zelenom biciklu
kojeg je prodao
kako bih mogla položiti maturu
a novaca niotkud nije bilo
i tako sad već dugo
moj otac sjedi na kauču
a ja tugujem
što je 1960 zauvijek otišao
i ostavio me tako
vječno čučajući na podu.

SUSRET

Danas sam u Bogovićevoj
susrela Ivana
vidjela muškarca s leđa
i njegove korake
koji su bili kao Ivanovi
koji su bili jednako brzi
te sam pojurila za njim
iako sam znala
to nije on
to nije moguće
jer njega već dugo nema
a onaj muškarac i njegova leđa
samo su varka
utvara
samo su ubod u srce
zbog gubitka prijatelja.

HALJINA

Lijepa svilena haljina moje sestre
leži pohranjena
u ladici ormara
njeni cvjetovi još su žuti
samo je svila od nošenja prozirna
i sad je tako bez topline
njena tijela
bez lelujanja njenog hoda
kroz odaje pamćenja
ah sestro
dođi ponovno
i obuci svoju svilenu haljinu
sa žutim cvjetovima
prođi kroz sobu
kako bih te mogla zaboraviti.

SAMOKRITIKA

Ne znam što vodi ruku
slova

riječi
u ovaj prostor zbilje
ili ni to nije točno
ne znam
zašto kad zaboravljam
svoje ime
tipkalica dalje piše i piše.

NELAGODA

Vrijeme je pregazilo
mene
moje cipele
moj smeđi kaput
i uspostavilo
jedan nov raspored
u sobi
u duši
u snovima
neka nova slova
i riječi
sad mijenjaju
prošlost biografsku
te poput oskaćenih udova
strše
iz čaše s vodom na stolu
koju ispijam.

STAROST

Kažu
jesen je sumorna
kažu
kiša je hladna
i lišće opada
kažu
more je plavo
i ponekad olujno
ali ni meni
ni tebi vršnjakinjo
nikad ne kažu

nestanite
tako stari i suvišni.

VRIJEME

Često glupo čekam
na uglu neke ulice
ili u sobi
pogledavajući stalno na sat
i čudim se kazaljka
zakašnjelim dolascima
svim onima
koji zaboravljaju
da postoji vrijeme
mjesto susreta
adresa
kao da je sve to nevažno
pa zato neka čeka
neka se odrekne vremena
tog tereta samo
jer uistinu draga moja
to za nas nije više zanimljivo
do vruga sa satima
dogovorima
susretima
ne bulazni više
o važnosti sveg tog
to je prošlost
to nisu više naši problemi
a ti samo čekaj
do sutra
do prekosutra.

RASTANAK

Uzdah se otkinuo
s njenih blijedih usana
i uletio
poput mušice
u njeno oko
i pretvorio se tamo
u srebrnu suzu

koja je kliznula
niz njen obraz
njene ruke
niz stolice
na kojoj je mama sjedila
i zaboravila suzu
svoje ime
naša imena.

ŠETNJA 11.4.2016.

Osjećaji su promjenjivi
kao i vrijeme
dok misli i riječi
već plivaju u barama
ove kiše
danas
sutra
raspadaju se pod oblacima
poput pepela
koji se rasuo
iz urne tijela
po blatnim puteljcima
odjednom nepoznatog parka.

SPOZNAJA

Ne mogu više ništa
izraziti kao
stvarnost
ili utopijom sna
s kapaka vise
sige mrtvih zima
i lomljive su
poput pokušaja
ugledati onog drugog
ili sebe
u odrazu
zrcala mladosti
kad su sige leda
veselile dijete.

PISMO SLAVENKI

Draga moja
nema nas više
ni ovdje
niti u tvom tekstu
jer mi smo nestali
iz ovog grada
pa nas više ne vide
jer se nalazimo na jednom drugom planetu
koji nije pakao
nije rijeka Leta
nije poezija Marine Cvetajeve
također nestale
u onoj sobi u Jelabugi
budi mirna
ostat će možda
otisak teksta
knjige koju si stavila na stol
dok si još bila ovdje
iako nevidljiva.

UMIROVLJENICI

O ta nova vremena
koja brišu
sve vaše tragove
obiteljske priče
na sve je pao
snijeg novih zanimanja
i zasipao starce
prošle biografije
tako nezanimljive
otužne
o ta vremena
koja su nadošla
i svugdje ostavila
kante za smeće
za one
koji nisu oni pravi znalci
koji ne sjede u kavanama

dok starci pokraj njih
pognuti i uporni
traže svoje tragove
pred ulaznim vratima
bivših stanova
bivšeg života.

KASNI AUTOPORTRET

Ne podnosim svoj glas
svoje misli
ruke
prošlost nedorečenu
sadašnjost otuđenu
ne mogu podnijeti
svoje hodanje
nesigurno
svoje cipele
glupi kišobran
otrcanu tašku
stare pulovere
i ne volim
što sanjam
otrovnu stonogu
i što ju ubijam
umjesto da učinim sve
kako bi me ugrizla.

NEKAD

Nekad je pisanje
značilo
izlazak iz tunela
i ukinulo je satove
dan jučerašnji
sutrašnji
odvelo nas na obale mora
kojeg nema u stanu
u kući
u gradu
nekad je ono bilo sidro
koje je držalo brod

na olujnoj obali
i taj brod
nije potonuo
nekad
u rukopisu
nekad
kad je postojala
olovka i papir
znam
to je sramotno i izreći
ali nekad
to bijaše istina
ne mogu ju zatajiti
a trebala bih
jer nekad
tog više nema.

ČINJENICE

Izbjegavala sam srcem
i pamćenjem
kronologiju
mrzila taj
početak i kraj
ali sad me za šiju
zgrabila
ova strma nizbrdica
bivše knjige i filmovi
kotrljam se
nesposobna da skrojim
neki početak
a moje pamćenje
sad po tijelu
crta stalno jedno te isto
kraj.

Hrvatska revija, 2/2016.